

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžf/42/2012
Identifikačné číslo spisu:	3011200403
Dátum vydania rozhodnutia:	18.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3011200403.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci žalobcu obchodnej spoločnosti UNIPRINT, s.r.o., so sídlom v Považskej Bystrici, Nová č. 2419, zastúpenej advokátom JUDr. Eugenom Kostovčíkom so sídlom v Košiciach, Gelnická 33, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná ul. č. 63, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/7388-55128/2011/995399-r z 13.05.2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/54/2011-54 z 24. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/54/2011-54 zo dňa 24. apríla 2012 m e n í tak, že rozhodnutia žalovaného Daňového riaditeľstva SR č. I/226/7388-55128/2011/995399-r zo dňa 13. mája 2011 ako aj dodatočný platobný výmer Daňového úradu Považská Bystrica č. 670/230/2483/11/Sed zo dňa 21. januára 2011 z r u š u j e a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 132 Eur titulom súdneho poplatku a v sume 1 901,71 Eur titulom trov právneho zastúpenia na účet JUDr. Eugena Kostovčíka, advokáta v Košiciach do 30 dní odo dňa doručenia tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného uvedeného v záhlaví tohto rozsudku a ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer, ktorým správca dane podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod I zák. č. 511/1992 Zb. vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2005 v sume 6 115,38 Eur.

Krajský súd dôvodil nasledovne :

„Po daňovej kontrole a opakovanej daňovej kontrole daňové orgány zistili, že žalobca si v roku 2005 uplatnil do nákladov výdaj zásob zo skladu, ktoré boli obstarané od spoločností Tingo, Ixus a Faraon.

Žalovaný s prihladením na výpovede konateľov a aj na výpovede Q., Q., H. a J. S. v trestnom konaní, dospel k záveru, že dodávatelia žalobcu spoločnosti Tingo, Faraon a Ixus reálne nefungovali, nevykonávali žiadnu obchodnú činnosť, konatelia na základe pokynov S. podpisovali fiktívne doklady vyplnené alebo aj prázdne, vyberali z účtov peniaze a odovzdávali ich osobám, ktoré túto činnosť riadili, za čo dostávali províziu. Pochybnosti u správcu dane vznikli objektívne a žalobca bol povinný preukázať existenciu podmienok na nárok na odpočet, ale žalobca dôkazné bremeno neunesol. Žalobca predložil faktúry a príjmové pokladničné doklady, ďalej boli vypočutí jeho zamestnanci (N. uviedol, že J. doviezol papier a tiež to uviedla M. a V.), ktorí ale nepotvrdili, že J. vozil tovar za dodávateľov Tingo, Faraon a Ixus. Fiktívne obchody dodávateľov nepoprel ani žalobca (pripúšťa ich aj v žalobe) a preto vyhodnotením jednotlivých dôkazov a všetkých vo vzájomných súvislostiach daňové orgány dospeli k záveru, že dodanie tovaru dodávateľmi uvedenými na faktúrach a vznik daňovej povinnosti u nich nebolo preukázané. Krajský súd konštatuje, že vo veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený skutkový stav a vyvozený správny právny záver.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia krajský súd nepovažoval žalobné námietky žalobcu za dôvodné. Napadnuté rozhodnutie má odôvodnenie, ktoré zodpovedá ust. § 48 ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov, keďže sa žalovaný vysporiadal s námietkami žalobcu a právo žalobcu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nebolo porušené. Keďže žalobca neuviedol konkrétne, s ktorou jeho námietkou sa žalovaný nevyporiadal, súd túto námietku nepovažuje za dôvodnú. Ďalšia námietka sa týka posúdenia dodatočného platobného výmeru zo dňa 21.01.2011 žalobcom ako nulitého rozhodnutia, ktoré nemá právne účinky a hľadá sa naň akoby nebolo vydané. Žalobca vychádza z toho, že vyrubenie dane po opakovanej daňovej kontrole oproti daňovému priznaniu je v priamom rozpore s ust. § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona o správe daní a poplatkov, keďže po daňovej kontrole v dôsledku zrušenia pôvodného prvostupňového rozhodnutia vlastne nedošlo k vyrubeniu dane správcom dane. Krajský súd nie je toho názoru ako žalobca, pretože prijatie uvedeného právneho názoru by v praxi úplne znemožňovalo vyrubenie dane po opakovanej daňovej kontrole, čo zákonodarcia pri zavedení inštitútu opakovanej daňovej kontroly určite nemal na mysli. V danom prípade pôvodné rozhodnutie žalovaného zo dňa 12.11.2007 krajský súd zrušil rozsudkom sp. zn. 13S/4/2008 a vec vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný následne zrušil dodatočný platobný výmer zo dňa 15.08.2007 a vydal podnet na vykonanie opakovanej daňovej kontroly, ktorá bola ukončená protokolom a opäť bol vydaný dodatočný platobný výmer zo dňa 21.01.2011. Krajský súd je toho názoru, že úkon správcu dane, označený ako opakovaná daňová kontrola, je potrebné hodnotiť podľa obsahu a to ako preverenie výsledkov daňovej kontroly v rámci konania o opravných prostriedkoch, čo nie je opakovanou daňovou kontrolou (§ 15b ods. 3 písm. a/ zákona o správe daní a poplatkov). U žalobcu teda nebola vykonaná opakovaná daňová kontrola, len preverenie výsledkov daňovej kontroly a vydanie dodatočného platobného výmeru zo dňa 21.01.2011 bolo možné, zákon porušený nebol. Z týchto dôvodov nemožno dodatočný platobný výmer hodnotiť ako nulitý právny akt a výklad zákona žalobcom je nesprávny. Ďalšia námietka sa týkala zisteného skutkového stavu, ktorý nebol dostatočný a nevyvrátil argumenty žalobcu. Vypočutí svedkovia podľa žalobcu potvrdili pôvodné výpovede, pričom objasnenie otázok a vyvrátenie pochybností nemožno posunúť pod dôkazné bremeno daňového subjektu. Krajský súd konštatoval, že žalobca ani v žalobe neuviedol žiadny konkrétny dôkaz, ktorým by závery žalovaného vyvrátil, len uvádzal vo všeobecnej rovine, že bol porušený § 2 ods. 3 zákona o správe daní a poplatkov. Žalobca účelovo a tendenčne hodnotí vykonané dôkazy, resp. ich ani nehodnotí, len ich podáva tak, akoby uniesol dôkazné bremeno a zbavil sa povinnosti zaplatiť vyrubenú daň. V priamom rozpore s obsahom spisov je tvrdenie žalobcu, že svedkovia N., M., H., V. a I. potvrdili dodanie tovaru od dodávateľov Ixus, Faraon a Tingo, keďže títo svedkovia len veľmi nekonkrétne hovorili o dodaní tovaru, ale vôbec neuvádzali dodávateľov, čo žalovaný správne vyhodnotil. Ďalší svedkovia Q., H., S., N. a J. vypovedali rozporne a okrem J. nikto z nich o obchode so žalobcom nič nevedel. Títo svedkovia dokázali, že k obchodu nedošlo, že išlo o fiktívne obchody a vedomosť o fiktívnych obchodoch mal aj sám žalobca a preto pochybnosti daňových orgánov neboli vyvrátené. Správca dane sa neuspokojil len s dôkazmi, ktoré označil žalobca, ale vykonal rozsiahle dokazovanie a preto tvrdenie žalobcu, že všetko podsúval len pod jeho dôkazné bremeno, neobstojí a je neobjektívne. Vidieť to aj z tvrdenia žalobcu v žalobe, že žalovaný nerozlišuje postavenie svedka a obvineného v trestnom konaní a že Q. a S. vypovedali ako obvinení a z týchto výpovedí mal

žalovaný vychádzať, hoci je zo spisu preukázané, že išlo o svedecké výpovede. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia súd nesúhlasí s námietkou žalobcu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov. Žalobca v celej žalobe len so subjektívneho pohľadu spochybňuje napadnuté rozhodnutie, ale pochybnosti nepodporil objektívnym dôkazom. Žalobca len faktúrami dokazoval dodanie tovaru dodávateľmi uvedenými na faktúrach, pretože jeho svedkovia (N., V., atď.) nepotvrdili dodanie tovaru dodávateľmi Ixus, Faraon a Tingo (hovorili len o dodávke tovaru). Ďalší svedkovia H., Q., Q., J. ako konatelia, resp. zástupca dodávateľov potvrdili len fiktívne obchody a preto žalobca nepreukázal splnenie podmienok ustanovených v § 2 písm. i/ zákona o dani z príjmov, pričom bol oprávnený od svojich dodávateľov požadovať údaje potrebné v súvislosti s dodaním služieb a zároveň je povinný za účelom preukázania daňových výdavkov si zabezpečiť dostatočné dôkazy. Správca dane pri vyrubovaní a vyberaní daní je povinný dodržiavať právne predpisy, preto nemôže prihliadať na to, či daňový subjekt konal v dobrej viere alebo nie. Vyhodnotenie dôkazov je v súlade so zásadou daňového konania ustanovenou v § 2 ods. 3 zákona o správe daní a poplatkov a tak boli hodnotené aj výpovede konateľov pred políciou. Po preskúmaní možno konštatovať, že žalobcom uplatnené daňové výdavky nemožno za daňové výdavky uznať s prihliadnutím na ust. § 2 písm. i/, § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov.“ (koniec cit. rozsudku KS)

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu a zrušil rozhodnutie žalovaného, a súčasne rozhodol o trovách konania. V dôvodoch odvolania žalobca v bodoch 1 a 2 poukázal na to, že dodatočným platobným výmerom z 21.01.2011 bol žalobcovi vyrubený po opakovanej daňovej kontrole rovaný rozdiel dane z príjmov za rok 2005 ako pri predchádzajúcej kontrole, neuznaním faktúr od spoločností IXUS, s.r.o., TIONGO, s.r.o. a FARAON, s.r.o. V bodoch 3 až 8 žalobca uviedol obsah výpovede na veci zainteresovaných osôb, svedkov, pričom z nich vyplýva, že obchody medzi žalobcom a uvedenými spoločnosťami sa neuskutočnili. Len z výpovede generálneho zástupcu spoločností S. J. vyplýva, že dodal tovar, Žalobca poukázal na skutočnosť, že z rozsudku KS v Trenčíne sp. zn. 13S/4/2008, ktorým bolo zrušené pôvodné rozhodnutie o vyrubení dane, vyplýva, že z rozhodnutia žalovaného nie je zrejmé, akými úvahami sa riadili daňové orgány pri hodnotení svedeckej výpovede S. J., ktorá je v zásadnom rozpore s obsahom výpovedí konateľov dodávateľských spoločností. Z odôvodnenia rozhodnutí nie je zrejmé, z akého dôvodu nepovažovali daňové orgány výpoveď S. J. za hodnovernú, resp. z akých dôvodov boli výpovede konateľov hodnovernejšie. S. J. na základe splnomocnení zastupoval uvedené spoločnosti, čo ani správca dane nespochybňuje a je teda zrejmé, že konal v mene spoločností. V bode 18 odvolania žalobca poukázal na to, že aj keď správca dane nespochybnil dodanie tovaru do spoločnosti UNIPRINT, s.r.o. S. J. a prevzatie hotovosti za rozhodujúce považuje to, že tovar nedodali menované spoločnosti. Žalobca v bode 20 odvolania poukázal na to, že postup podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod I zákona nebol v súlade so zákonom, pretože podľa uvedeného ustanovenia mohol žalovaný postupovať len vtedy, ak sa daň po opakovanej daňovej kontrole odlišuje od dane vyrubenej správcom dane po daňovej kontrole. S touto zásadnou námietkou sa odvolací daňový orgán uvedenou v čl. I odvolania proti dodatočnému platobnému výmeru nezaoberal.

Žalobca v bodoch 24 - 25 odvolania poukazuje na obsah rozhodnutia krajského súdu. V nadväznosti na to v čl. II odvolania dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu nie je v súlade so zákonom, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Podľa žalobcu v rozsudku krajského súdu nie je spravodlivo zhodnotené dôkazné bremeno medzi žalobcom, ako daňovým subjektom a správcom dane. Závery súdu sú v extrémnom rozpore s jeho skorším rozsudkom v danej veci. S poukazom na bod 29 odvolania žalobca vytýka krajskému súdu, že sa namiesto odvolacieho daňového orgánu vysporiadal sám súd s námietkou, že žalovaný nepostupoval podľa § 48 ods. 6 zákona, keď sám krajský súd tvrdí, že u žalobcu nebola vykonaná opakovaná daňová kontrola, ale išlo o preverenie výsledkov daňovej kontroly v rámci konania o opravných prostriedkoch. Odvolacie konanie bolo ukončené právoplatným rozhodnutím žalovaného z 12.11.2007 o odvolaní, a teda nemohlo sa jednáť o preverenie výsledkov daňovej kontroly v rámci konania o opravných prostriedkoch. Obhajoba žalovaného súdom je podľa žalobcu nekompetentná a jeho záver je úplne arbitrárny.

Žalobca ďalej poukázal na to, že daňové orgány a ani súd svedecké výpovede z pohľadu ich pravdivosti nijako nehodnotili, len ich ako pravdivé prevzali. Hodnovernosť výpovedí nemožno hodnotiť podľa toho,

či sú v prospech alebo v neprospech žalobcu. Daňové orgány sa nepozastavili nad tým, že nebolo v záujme svedkov akoukoľvek formou prezentovať účasť na dodávkach tovaru, z ktorých neboli odvedené dane. Súd sa podľa žalobcu nevyporiadal s ťažiskovou námietkou žalobcu, že žalovaný nespochybnil, že nejaký tovar dodaný do spoločnosti UNIPRINT bol, nebolo však preukázané dodanie tovaru medzi jednotlivými spoločnosťami a UNIPRINT-om. Hoci žalovaný nikdy výslovne netvrdil, že išlo o fiktívne obchody, ale uvádza, že tieto náklady nie sú podľa § 21 ods. 1 zákona o dani z príjmov daňovými výdavkami, lebo nie sú dostatočne preukázané, súd sa namiesto toho, aby sa s touto námietkou žalobcu vysporiadal, na ďalšiu obhajobu žalovaného prijal ničím neodôvodnený záver, že išlo o fiktívne obchody, o ktorých žalobca mal vedomosť.

Žalovaný žiadal prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a senát najvyššieho súdu dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, u ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten o koho práva v konaní ide.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) po oboznámení sa so spisovým materiálom ako aj s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu nie je v súlade so zákonom a že pokiaľ krajský súd žalobu zamietol, rozhodol tak bez náležitého vysporiadania sa s námietkami žalobcu uvedenými v žalobe, ako aj bez náležitého oboznámenia sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu.

Podstatu odvolania žalobcu proti rozsudku krajského súdu možno zhrnúť do dvoch podstatných dôvodov :

1. Námietky týkajúce sa opakovanej daňovej kontroly.

Odvolací súd konštatuje, že rozsudkom NS SR sp. zn. 5Sžf/8, 29/2012 vo veci žalobcu UNIPRINT s.r.o. (v spojitosti s dodaním tovaru od spoločností IXUS, TINGO a FARAON, vo vzťahu k DPH za mesiace apríl a september 2005) vyslovil nasledovné:

„Je nepochybné, že v zmysle ustanovenia § 15 ods. 13 zákona o správe daní, je daňová kontrola ukončená prerokovaním protokolu s kontrolovaným daňovým subjektom alebo s jeho zástupcom. Dňom nasledujúcim po dni prerokovania protokolu sa začína vyrubovacie konanie v zmysle § 44 ods. 1 zákona o správe daní. Je tiež nepochybné, že vyrubovacie konanie musí byť ukončené právoplatným rozhodnutím vo veci. V danom prípade, ako to vyplýva zo zhodných tvrdení oboch účastníkov, správca dane vo veci dodatočný platobný výmer vydal, tento však bol rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky na základe odvolania žalobkyne zrušený. Z tejto nepochybnéj skutočnosti teda vyplýva, že vyrubovacie konanie po ukončení riadnej daňovej kontroly na daň z pridanej hodnoty za rozhodujúce zdaňovacie obdobie nebolo ukončené právoplatným platobným ani dodatočným platobným výmerom.

Podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona o správe daní, ak sa u daňového subjektu vykoná daňová kontrola alebo opakovaná daňová kontrola, správca dane vydá do 15 dní od jej skončenia (§ 15 ods. 13) dodatočný platobný výmer, ak sa daň zistená po daňovej kontrole odlišuje od dane uvedenej v daňovom priznaní alebo dodatočnom daňovom priznaní alebo hlásení alebo dodatočnom hlásení alebo ak sa daň zistená po opakovanej daňovej kontrole odlišuje od dane vyrubenej správcom dane po daňovej kontrole, alebo ak sa odlišuje od rozdielu dane v dodatočnom platobnom výmere.

Vychádzajúc z citovaného ustanovenia, podľa názoru najvyššieho súdu, správca dane, po zrušení dodatočného platobného výmeru, resp. výmerov a po vrátení veci na ďalšie konanie, mal pokračovať vo vyrubovanom konaní preverení výsledkov daňovej kontroly v rámci konania o opravných prostriedkoch a toto vyrubovacie konanie ukončiť vydaním právoplatného platobného výmeru alebo dodatočného platobného výmeru. Pokiaľ žalovaný v danom prípade vydal po zrušení dodatočných platobných výmerov pokyn na vykonanie opakovanej daňovej kontroly dopustil sa porušenia zákona. Správca dane nebol teda oprávnený vykonať opakovanú daňovú kontrolu v zmysle § 15b zákona o správe daní a pokiaľ správca dane vydal na základe tejto opakovanej daňovej kontroly dodatočný platobný výmer, možno tieto rozhodnutia považovať za nezákonné a rovnako nezákonné sú aj napadnuté rozhodnutia žalovaného.“

Najvyšší súd, ako súd odvolací (s poukazom na § 250ja ods. 7 OSP), sa stotožňuje s vysloveným právnym názorom vo veci 5 Sžf 8, 29/2012 aj vo vzťahu k prejednávanej veci týkajúcej sa dane z príjmov žalobcu za rok 2005. Súčasne považuje záver krajského súdu o tom, že nebola vykonaná opakovaná daňová kontrola, ale len preverenie výsledkov daňovej kontroly v rámci konania o opravných prostriedkoch, za nepodložený obsahom spisov.

2. Námietky týkajúce sa vyhodnotenia dôkazov

Podľa názoru odvolacieho súdu sú opodstatnené aj dôvody odvolania, ktoré sa týkajú hodnotenia dôkazov vykonaných v daňovom konaní, ale aj samotného uskutočnenia dokazovania v daňovom konaní. Z predloženého administratívneho spisu (ktorý nenesie znaky úplnosti, nakoľko nie je zviazaný a žurnalizovaný) možno ustáliť, že výsluchy svedkov, najmä konateľov obchodných spoločností boli uskutočnené jednak v prvom štádiu daňového konania (rok 2007), v druhom štádiu po zrušení prvotného rozhodnutia žalovaného súdom, ako aj v trestnom konaní. Z dostupného spisového materiálu nevyplýva, že by žalobca (poverený zástupca) mal možnosť byť prítomný pri výsluchu svedkov v daňovom konaní, a ani skutočnosť, ako daňové orgány vykonali v daňovom konaní dôkazy zadovážené v trestnom konaní, pri zachovaní práv žalobcu vyjadriť sa k takým dôkazom.

Odvolací súd považuje rozhodnutie žalovaného (ako celok) za nepreskúmateľné aj z dôvodu, že neuznanie konkrétnych výdavkov za fakturované dodávky nie je odôvodnené ich neuhradením alebo tým, že neboli vynaložené na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniteľných príjmov, resp. že nebola rešpektovaná časová a vecná súvislosť v danom zdaňovacom období, ale okolnosťami, ktoré pre uznanie výdavku, ako výdavku daňového pre daň z príjmov, nie sú samé osebe rozhodujúce (nevystavenie faktúr konateľmi zmienených obchodných spoločností).

Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že rozsudok Krajského súdu v Trenčíne treba podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP zmeniť a rozhodnutia žalovaného zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie, pretože rozhodnutia vychádzali z neprávneho právneho posúdenia veci, v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí, ako aj pre ich nepreskúmateľnosť pre nedostatok relevantných dôvodov napadnutého rozhodnutia najmä pri hodnotení dôkazov (§ 250j ods. 2 písm. a/, c/ a d/ a e/ OSP). Správny orgán súc viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP) v ďalšom konaní, rešpektujúc príslušné procesnoprávne i hmotnoprávne predpisy, znova vo veci rozhodne tak, aby jeho rozhodnutie zodpovedalo zákonu včítane riadneho odôvodnenia.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 01.01.2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku

správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica č. 63, 974 01 Banská Bystrica, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 OSP na strane žalovaného koná s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného - Daňového riaditeľstva SR, ktorý žalované rozhodnutie vydal.

Podľa § 250k ods. 1 OSP žalobcovi patrí náhrada trov konania, ktorú právny zástupca vyčísľil nasledovne:

1. Vykonané úkony: Tarifná odmena Režijný paušál

- prevzatie a príprava zastupovania

vrátane prvej porady s klientom 07.06. 2011.. .123,50 € 7,41 €

- písomné podanie na súd (žaloba) 24.06. 2011.. .123,50 € 7,41 €

- zastupovanie pred KS v Trenčíne 24.04. 2012 .127,16 € 7,63 €

- odvolanie proti rozsudku KS Trenčín 15. 06. 2012 127,16 € 7,63 €

- účasť na vyhlásení rozsudku NS SR

v Bratislave 18. 06. 2013 [§ 14 ods. 5 písm. b) vyhl.]. 32, 54 € 7, 81 €

Spolu 533, 86 € 37, 89 €

Spolu trovy právneho zastupovania konania za 5 úkonov spolu - 571, 75 €.

2. Právny zástupca na pracovné cesty použil vozidlo M., evid. číslo H., priemerná spotreba 9,61/100 km, t.j. 0,0961/lkm (technický preukaz vozidla v prílohe). Náhrada hotových výdavkov podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

- prevzatie a príprava zastupovania vrátane prvej porady s klientom 07.06.2011 (Košice - Považská Bystrica - Košice - 620 km), cena nafty k 07.06.2011 - 1,345 €, cena nafty za 1km (1,345 € x 0,096) = 0,12912 €, náhrada za spotrebované pohonné látky (620 km x 0,12912 €) = 80,05 €. Sadzba paušálnej náhrady (620 x 0,183 €) = 113,46 €. Náhrada hotových výdavkov podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. - cestovné výdavky za pracovnú cestu 07.06.2011 predstavujú 193, 51 €.

- zastupovanie na pojednávaní pred KS v Trenčíne 24.04.2012, (Košice - Trenčín - Košice - 720 km), cena nafty k 24.04.2012 - 1,47 €/l, cena nafty za 1 km - 0,147 €, náhrada za spotrebované pohonné látky (720 km x 0,147 €) = 105,84 €, sadzba paušálnej náhrady (720 km x 0,183 €) = 131,76 €. Náhrada hotových výdavkov podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. - cestovné výdavky za pracovnú cestu 24.04.2012 predstavuje 237,60 €.

- účasť na vyhlásení rozsudku NS SR v Bratislave 18. 06. 2013 - 0 € (Celá náhrada hotových výdavkov

- cestovné výdavky za pracovnú cestu bola uplatnená pri sp. zn. 4Sžf/43/2012).

Cestovné výdavky za pracovné cesty spolu 431,11 €.

3. Náhrada výdavkov za premeškaný čas podľa § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

- 07.06.2011 Košice - Považská Bystrica - Košice (8 hodín, 16 polhodín). Suma za každú aj začatú polhodinu za čas strávený na ceste je 12,35 €, suma za 16 polhodín predstavuje 197,60 €.

- 24.04.2012 Košice - Trenčín - Košice (10 hodín, 20 polhodín). Suma za každú aj začatú polhodinu za čas strávený na ceste je (12,71 €), suma za 20 polhodín predstavuje 254,20 €.

- 18.06.2013 Košice - Bratislava - Košice (10 hodín, 20 polhodín). Suma za každú aj začatú polhodinu za čas strávený na ceste je (13,01 €), suma za 20 polhodín predstavuje 260, 20 €. V zmysle § 17 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. uplatnená pomerná časť 50 % - 130,10 €. (pozn. druhá časť uplatnená pri

sp. zn. 4Sžf/43/2012).

Náhrada výdavkov za premeškaný čas spolu 581, 90 €

4. Daň z pridanej hodnoty 20 % zo základu 1 584,76 € predstavuje 316, 95 €. Pozn.: JUDr. E. Kostovčík je platiteľom DPH -IČ DPH SKI0206532

Spolu trovy 1. - 4. v sume 1 901,71 €

5. - Súdne poplatky 2 x 66 €, spolu 132 €.

Odvolací súd uznal uplatnené náhrady za podložené a vyčíslené v súlade so zákonom a príslušnou vyhláškou.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.